

บทนำ

ภายในพื้นที่สี่เหลี่ยมมีดมืด แสงหนึ่งเรื่อเรืองขึ้น ณ
กึ่งกลางห้องส่องต้องกระจกเงาบานยาว สะท้อนให้เห็นร่างงามสะคราญในชุด
กรุยกรายในกระจก กระพรวนทองเหลืองนั้ร้อยลู่กรอบข้อมือบอบบางทั้งสองข้าง
กระทบกันเป็นท่วงทำนองแปลกหุยามขยับไหว ปลายนิ้วเรียวของมือข้างหนึ่ง
บรรจงแตะแผ่วตามรอยสันกราม ลากไ้ล้ลงบนลำคอ แล้วหยุดนิ่งตรงจุดชีพจร...
รอยอักขระชาติวิน ‘ความลับ’ ของตระกูล

...เนื้อคู่กระดุกเคียงเรียงนาม

...จักขับขานจารจดบทอักษร

...เหนือเนื้อหนึ่งมั่งสากายากร

...จงเร่งจรวอนเสาะหาอย่าช้าเอ๋ย

ดวงตาคมลึกกะพริบปิดเนิบช้า ปากพึมพำปริกรรมคาถา ปลายนิ้วยังคงแช่
นิ่งอยู่เหนือตัวอักษรแห่งความลับ...ซึ่งผสมผสานด้วยพยัญชนะตัวที่ยี่สิบเจ็ด
และสระตัวที่หก!

‘คำ’ นั้นไซ้...เนื้อคู่กระดุกเคียง!!!

นับดาว

“โอใครจะเชื่อว่าแม่บุญเหลืออายุมากแล้ว สามสิบยังแจ๋ว แจ๋วเสียจนน่าจิบ...” เสียงเพลงสามสิบยังแจ๋วลอยแว่วมากระทบโสตประสาท หญิงสาวต้องขมใจอย่างหนักไม่ให้ลูกไปอาละวาดฟาดหาง หล่อนกำหนดจิตถ่ายเทพลังเคลื่อนไหวมือเหนือลูกแก้วพยากรณ์ เริ่มทำพิธี “พบพักตราตุนาหงัน ในฝันอันนิรันดร์” ต่อ

...จำเนียรกาลผ่านไปไวเหมือนโกหก

...กลิ่นคก เอ้ย! วาเลนไทน์ศกนี้ล่องผ่าน

...จักอยู่ยั้งยืนยงคงไร้คู่จिरกาล

...หนึ่งรอบนักษัตรผันผ่าน จึงพบพานอีกครั้งครา

ลำแสงสีชมพูไล่เปล่งประกายวาววามวบไหว

“ลูกแก้ววิเศษบอกข้าเถิด เนื้อคู่ข้าถือกำเนิดหรือยังหนอ”

“ยัง!”

ทันทีที่สิ้นคำถาม คำตอบุดันก็ตั้งขึ้นในวินาทีนั้น เจ้าของคำถามเบิกตากว้างจ้องมองแสงลูกแก้วกะพริบวูบวาบก่อนเลื่อนหาย เหลือทิ้งไว้เพียงความมืดมิดเสียบงันบีบรัดช่องอก

“ยัง...ยังไม่อัปาทิตีๆ เดียวพ่อจับหักคอจิมน้ำพริกปลาร้าเสียนี่!” เสียงเดิมแว่วดังอีกครั้ง คราวนี้...มันไม่กระซอกโหยกฮากเหมือนครั้งแรก แต่นั่นก็ไม่อาจหยุดความขุ่นมัวในใจหล่อนได้อีกต่อไปแล้ว!

สองมือกำแน่น ร่างเล็กผุดลุกขึ้นยืนจังก่า สองเท้าก้าวตรงไปยังหน้าต่างบานเกล็ด หญิงสาวตัวเปิดผ้าม่านกันแสงยูวี่ที่สั่งมาติดเป็นพิเศษ ต่ำลงไปด้านล่างข้ามกำแพงดอกไม้อาณาเขตระหว่างบ้านสองหลัง ร่างกำยำในชุดลายพรางกำลังทำอะไรบางอย่างกับลูกนกอยู่บนแคร่ใต้ต้นมะม่วง

โอว...พระตรีมูรติ ลูกนกตัวนิดเดียว มันจะจับหักคอจิมน้ำพริกปลาร้า!

คนถูกจับตาเงยหน้าขยับขึ้นมาราวกับรู้ว่าถูกจับจ้อง เลือดสดๆ ตรงมุมปากไหลย่อย หญิงสาวหมุนตัวกลับ ยกมือทาบอกด้วยความอกสั่นขวัญแขวน เพื่อนบ้านผู้โหดร้ายเย็นชาฉายา ‘ไอ้หมิโหด’ มัน เอ้ย! เขากลับมาแล้ว!

เสียงกตกริ่งระรัว ดังก้องบ้านหลังเล็กราวกับคนกตสะกตคำว่า
'มารยาทสังคม'ไม่เป็น อมาวสีตั้งศีรษะออกจากใต้หมอน ตลบผ่านวมนหานุ่ม
ออกจากตัว คว่านาฬิกาบนโต๊ะเล็กข้างหัวเตียงมาดู แล้วนี่ก็อยากสบถคำ
หยาบคายออกมาดังๆ

เจ็ดโมงเช้า!

หญิงสาวลากสังขารอ่อนโรยลุกขึ้น แล้วมีอันต้องเสียหลักทรุดแปะลงกับ
พื้นอีกครั้งเมื่อเท้าไม่รักดีดันไปเกี่ยวเข้ากับสายไฟลูกแก้วพยากรณ์ หล่อนควานไป
หยิบสายไฟเจ้ากรรมนายเวรหมายจะเก็บเข้าที่ ฉับพลันนั่นเอง สายตาก็สะดุด
เข้ากับหลอดทองแดงรุ่งริ่ง ธิบพิลิกฐานด้านล่างขึ้นดูแหล่งผลิตแล้วนี่ก็อยากสบถ
เป็นครั้งที่สองในรอบวัน...ของไม่มียี่ห้อ ไร้คุณภาพ มิน่า...มันถึงได้ติดๆดับๆ
และส่งผลให้การทำนายไร้ประสิทธิภาพ!

อมาวสีทุ้มเศษซากลูกแก้วลงถึงขยะ จัดการต่อโทรศัพท์สายตรงไปยังอีก
ซีกโลกโดยไม่นำพาต่อเสียงกตกริ่งระรัว ทันทีที่ปลายสายหักทลายด้วยภาษาสากล
ไปเพราะเพราะพริ้ง หล่อนก็บอกความประสงค์ของตัวเองออกไป ก่อนวางสาย

นับดาว

ด้วยรอยยิ้มกริ่มปริ่มเปรม

...ลูกแก้วคริสตัลผลิตจากฐานหินแห่งวิหารโบราณในโรมานีเยกำลังจะเดินทางมาถึงในไม่ช้า!

กริ่ง ๖ ๖ ๖ !!!

เจ้าของบ้านแยกเขี้ยวใส่เสียงกริ่งไร้มารยาท พิมพ์สาปแช่งคนไร้การอบรม ด้วยเสียงต่ำลึกลับ คว่าเสื่อคลุมลายเรโทรสีสดมาสวมทับชุดนอนบางเบา แล้วพันผมยาวจรดเอวขึ้นไปทาบเป็นก้อนซาลาเปาสองลูกบนหัว

“คอยดูนะ ฉันจะทำให้หน้ายมีสภาพไม่ต่างจากลูกแก้วไร้คุณภาพเลยที่เดียว!”

อมวาลีเดินลึๆมายังหน้าบ้าน กลิ่นดอกกระดังงาจากโค้งซุ้มที่สร้างเอาไว้หน้าบ้านเพื่อให้ผู้คนที่ผ่านมาใช้อาศัยหลบแดดฝนกรุ่นกำจายอยู่ในอากาศ หล่นกระซางประตูรั้วเปิด ถนนหน้าบ้านเงียบร้าง ไร้เงาคนกด มีเพียงตะกร้าปิกนิกวางอยู่ข้างกองซีเมนต์ขาว หญิงสาวชะงักหน้าออกไปมองซ้ายมองขวา

ใครกันนะ...ในเมื่อชอยนี้มีบ้านเพียงสองหลัง พื้นที่ว่างรอบด้านต่างห้อมล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่หน้อยราวกับอยู่ใจกลางแอมะซอน มีโซ่มหานครแห่งเมืองหลวง

หญิงสาวขมวดคิ้วก้มลงหยิบตะกร้าขึ้นมาเปิด หวิดโยนทิ้งด้วยความตกใจกับ ‘อาหารเช้า’ ที่อยู่ข้างใน ยิ่งดีที่สะดุดตากับกระดาดไม้ตลายมือหวัดแกมวุ่นวายเข้าเสียก่อน

‘ธิดาพญายม ผมฝากคุณป้อนซีรีแล็คให้ลูกของเรา เอ๊ย! ลูกนกด้วย!’

‘ธิดาพญายม’ อ่านจบ ขยำโน้ตในมือจนแทบແหลกเป็นผุยผง นึกอยากทุ้ม ‘ภาระ’ ลงบนพื้นแล้วเตะโด่งออกไปนอกบ้าน แต่ครั้นสบตาแป๋วแหวของเจ้านกน้อยสีเทาที่ยืนอยู่กลางผ้าห่มขนปุกปุย หัวใจแห่งความสงสารก็ไหวระริว

ทำไมนะ ทำไม! พระเจ้าต้องให้ลูกเกิดมาหน้าตาดีแล้วยังให้จิตใจที่งดงามอีกด้วย!

ก็ครั้งก็หนักร้านจะนับ ตาหมีโหดหน้ารักชอบเอาสารพัดสัตว์ป่วยมาฝากเลี้ยง ราวกับบ้านหล่อนเป็นสถานอนุบาลสัตว์ แล้วก็หายหัวกรๆไปนานแรมปีก่อนจะกลับมาพร้อมสัตว์ป่วยตัวใหม่ โยนทิ้งให้...แล้วก็หายไปอีกชาติเศษ

วนเวียนเป็นวัฏจักรอันสิ้นขมระทมใจ ใครไม่รู้...คงนึกว่าเขากับหล่อนเป็นเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกลมเกลียวประหนึ่งพี่น้องที่คลานตามกันออกมา ทั้งที่ความจริง...สัมพันธ์ภาพระหว่างกันมันแประบางราวกับใยแมงมุมจากน้ำลายบูดของแมงมุมพิการันที่เดียว!

ตาทมิโหดรู้ว่าหล่อนเป็นนักพยากรณ์และชอบเรียกชื่อว่า ‘ธิดาพญายม’ เพราะเขาเคยเปิดประตูมาเจอหล่อนกำลังทำพิธีกรรมบางอย่าง (ไม่ยอมเคาะประตู ไร้มารยาทมากถึงมากที่สุด!) แต่ตัวหล่อนกลับไม่รู้ว่าเขาทำงานทำอะไร รู้แค่ว่าเขามักหอบข้าวของหายไปจากบ้านครั้งละนานๆ และกลับมาในสภาพอู้งานอู้งานโสมมเสมอ

ตาทมิโหดอาจเป็นฆาตกรร้อยศพหน้าตำรวจ ผู้ป่วยทางจิตที่ต้องเข้ารับการรักษาบำบัดทุกเดือน หรือร้ายกว่านั้น เป็น...ซีอูย!

“คุณ!!!”

“พระตรีมูรติ!”

“ว้าว! อุทานได้แจ่มชนิดเด็กแว้นซึ่งหนี เด็กผียอมไปเกิดใหม่เชียวแม่คุณเอ๋ย!”

ร่างกำยำใหญ่โตประหนึ่งกำแพงเมืองจีนเคลื่อนเข้ามาประชิดร่างเพรียวอย่างถือวิสาสะ อมาวสีเผลอถอยหลังกรูดด้วยความตระหนก ดวงตาคมกริบตัวตวัดจับจ้องผู้บุกรุกเขม็ง

วันนี้...ใบหน้าของเขาสะอาดสะอ้านขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย (ย้า! เล็กน้อย) หนวดเครารุงรังหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงรอยเชียวครีมีข้างแก้มและปลายคาง ผมหยิกขดถูกลมพัดเก็บเป็นเมือลืออยู่กลางศีรษะ ลูกแก้วสีน้ำตาลเข้มซุ่นมัวเป็นนิจกลับใสกระจ่างผิดปกติ ทั้งยังระยิบระยับราวกับแต้มด้วยกากเพชรอย่างไรอย่างนั้น หากสิ่งที่โดดเด่นที่สุดบนหน้าตาทมิโหดจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากรอยปูดสีเชียวอมม่วงตรงมุมปาก

“มองอะไร ไม่เคยเห็นคนโดนหนักจิกปากอะ?”

“ไม่เคย...” คำตอบหลุดออกไปรวดเร็วทันใจชนิดคนถามเองยังอึ้ง ชายหนุ่มทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรกับความเชื่อตรงจนเกือบ

“ผมจะย้อนอดีตชาติของม้านี้ให้คุณฟังตั้งแต่เริ่มแรกเลยละกัน...” เขาเล่าอย่างอดทน “ผมพบลูกนก สปอตเต้ดโอวัลเล็ตตัวนี้ที่รอยต่อชายแดนระหว่างประเทศเพื่อนบ้านของเราที่อินเดีย...”

“คุณไปทำอะไรในเขตประเทศเพื่อนบ้าน”

“ไป...” ชายหนุ่มชะงักเมื่อสะดุดกับแววดาฉาบรอยระวาง เขานิ่งไปอีตึกใหญ่ แล้วรอยยิ้มอ่านไม่ออกก็ปรากฏขึ้นบนมุมปาก

“คุณเคยอ่านหนังสือเรื่อง บอกรักก็ได้...แต่เธอต้องตายนะไหม”

อมารสีท่าตาโต รีบสั่นหน้าปฏิเสธจนก้อนซาลาเปาบนหัวส่ายไหวไปมาราวกับลูกตุ้มนาฬิกาโบราณ

“แล้วพอจะเดาเรื่องได้ไหม”

“คะ...คะ...ได้”

“แล้วยังอยากรู้อีกไหม...”

หล่อนเปลอกคหน้าหงิกด้วยความลึมตัว แล้วรีบเปลี่ยนเป็นสายหน้าแทบไม่ทัน

“ดีมาก พร้อผมจะฟังต่อหรือยัง”

“เชิญ...” ...ยะ!

“ผมเจอมันบนพื้นดินพร้อมกับซากพี่น้องมันอีกสามตัว เข้าใจว่า...แม่ของพวกมันคงบินหนีไปตั้งแต่ได้ยินเสียงเลื่อยตัดไม้ทำงาน...”

ที่แท้...นายก็เป็นพวกลักลอบตัดไม้ทำลายป่า!

“ผมเก็บมันมาประคบประหงมจนอาการดีขึ้น เจ้าหน้าที่ที่เฝ้าขอเลี้ยงมันต่อตอนผมจะกลับเมืองไทย แน่นนอน...ใจผมนะยินดีก็ให้อยู่แล้ว แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่เขาดูแลนกไม่เป็น โดยเฉพาะนกลูกป้อนที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ...ก็อย่างที่ผมเล่าให้ฟัง เขาป้อนอาหารที่ร้อนเกินไปจนกระเพาะพักของนกเกือบทะลุ ผมก็เลยต้องเอามันกลับเมืองไทยมาด้วย เข้าเรื่อง...”

ชะทีเถอะ พ่อคุณ!

“ลูกนกตัวนี้มีปัญหาเรื่องกระดูกตอนตกลงมาจากต้นไม้ ผมเพิ่งถอดพินตามปีกออกไป กำลังฝึกให้มันบิน จู๊ๆก็เจอแมวของคุณกระโดดตบร่วงเสียก่อน!”

นับดาว

“ไม่จริง!”

เขาทำหน้าเหยียดหยามประหนึ่งว่าหล่อนช่างเป็นคนไร้ความรับผิดชอบสิ้นดี!

“ไม่จริง เหวะ! มันใจเหลือเกินนะคุณ จะต้องให้ผมบรรยายให้ฟังใหม่ ว่ามันवादขาน้ำกึ่งศา ขาหลังกึ่งศา วอลเลย์หน้าเน็ตด้วยความเร็วเท่าไร อ้อ! แต่ไอ้ที่ผมจำได้ติดตา...” เขาใช้นิ้วชี้เคาะปลายตาตัวเองแรงๆ ประกอบคำพูด “ก็อีตอนที่ลูกนกร่วงลงมาบนพื้น แล้วไอ้เหมียวของคุณใช้อุ้งตีนเหยียบบั้งไว้เพราะกลัวความผิด!”

“อย่ามาใช้สายตาแบบนี้มองฉันนะ...” ...สายตาที่มองเหมือนจะประณามกันอยู่ลึกๆ ว่าแมวกับเจ้าของไม่ต่างกันเลยสักนิด!

“ลูนากับอาเหมิสต์ไม่กินเนื้อ”

“ไอ้ตัวสีขาว...” เขาเอ่ยถึงรูปพรรณสัณฐานของคน (แมว) ร้ายลอยๆ

อาเหมิสต์!

“ส่วนไอ้ตัวดำที่คุณชอบเอาสติ๊กเกอร์รูปพระจันทร์เสี้ยวไปติดหน้าผากมัน เลียนแบบแมวการ์ตูนนะ เอาออกซะ มันไม่ดีต่อสุขภาพผิวของสัตว์ ถ้าอยากทำผมแนะนำให้ไปร้านกรูมมิ่งดีๆ มีตั้งหลายแห่ง อยากได้ทรงไหนยังไง บอกให้เขา ออกแบบได้”

“คุณรู้จักเซเลอร์มูน?” เจ้าของแมวรำพึงกึ่งกล่าวหา รวากับการที่เขารู้จักการ์ตูนสักเรื่องเป็นเรื่องผิดมหันต์

“หลานสาวผมชอบ ไม่นึกว่านารีชราอย่างคุณจะรสนิยมเดียวกับเด็กสี่ขวบโ๊ะ! โทษทีๆ อย่าเสกหนังควายเข้าห้องผมนะ...”

คนตัวโตแกล้งถอยหลังหนีพลางทำหน้าหวาดกลัว ครั้นปลายเท้าก้าวออกจากอาณาเขตบ้านหลังเล็ก เจ้าตัวก็ต่อประโยคจนจบว่า “ไม่ได้กลัว แต่มันน้อยอยาก!”

“ไอ้...”

“หยุด!”

อมราวสีเบิกตาก้าง หุบปากจับโดยอัตโนมัติ

เจ้าของเสียงตวาดมาดเข้มพยักหน้ารับอย่างพอใจ แกล้งกระแอมกระโอ

นิตหนึ่ง แล้วจึงเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งชัดกับนัยน์ตาพราวระยิบ

“วันนี้เราจับกันพอหอมปากหอมคอแล้ว ผมมีธุระต้องทำอีกมาก...”

ยี้! ใครไปจับนายกัน!

“ยา ไชริงก์ อาหารสำหรับลูกป้อน แล้วก็อุปกรณ์จำเป็นอื่น ๆ อยู่ในตะกร้า

อ้อ! คุณมือ เอเวเรียน อยู่ที่คุณไซไหม?”

อมาวสีเบ้าปาก พยักหน้าอย่างขอไปที ไม่ใช่แค่คู่มือสัตว์ปีก แต่ยังมีคู่มือ สัตว์เลี้ยงคานาน คู่มือสัตว์น้ำ สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ และอีกสารพัดสัตว์ สัตว์ สัตว์ กองอยู่เต็มโต๊ะรับแขก ทุกครั้งที่ตาหมีโหดเอาสัตว์ป่วยมาฝากดูแล มัก มาพร้อมคู่มือเล่มใหญ่ ประหนึ่งว่าหล่อนจะออสโมซิสทุกอย่างเข้าไปในหัวได้เอง โดยอัตโนมัติ พอสัตว์ป่วยเหล่านั้นหายดี อีตาคนฝากก็จะมารับไป ส่วนไปไหน นั้น...ไม่รู้ เพราะหล่อนไม่เคยถาม ไม่อยากสนใจ ไม่อยากใส่ใจ ไม่อยากสงสัย ด้วย...เข้าใจไหม!!

“ไม่เข้าใจ...”

หญิงสาวหันขวับด้วยความตกใจ

“อ้อ! ผมแค่ไม่เข้าใจว่ามันไปอยู่กับคุณตั้งแต่เมื่อไหร่ ผมเคยให้คุณดูแล นกด้วยหรือ?”

“ยังมีหน้ามาถาม...” เจ้าของสถานพยาบาลสัตว์จึงมำตาขวาง “คุณลืมน ไอน์กยูงอินเดียนแสนสวยอารมณ์ร้ายไปแล้วไซไหม ลืมไปแล้วไซไหมว่ามันเกือบทำ ให้อันเสียบไหม!!!”

เมื่อสองปีก่อน เพื่อนบ้านของหล่อนกลับออกจากป่ามาในคราบทารกาน กระเซาะกระเซิงเป็นปกติ แต่ที่ไม่ปกติคือชอบหิวจนกยูงเผือกสภาพสะบักสะบอม มาด้วย แล้วหล่อนเห็นผู้ชายคนหนึ่งซึ่งคงจะเป็นสัตวแพทย์มาตรวจดูอาการ อยู่สองสามวันแล้วก็หายไป หนึ่งอาทิตย์ถัดจากนั้น เจ้านกยูงสีขาวยุติธรรม คุดปุยหิมะก็ออกเดินอวดโฉมงามสะคราญไปทั่วสนามกว้างของบ้านหลังใหญ่ เสียงร้องของมันสิ้นประสาทจนหล่อนนึกอยากเขวี้ยงอะไรกระแทกปากสักทีสองที ยังไม่ทันได้ทำดังที่คิด วันรุ่งขึ้น คนข้างบ้านก็พามันมาส่งเวียงถึงที่หน้าประตูพร้อม คู่มือการเลี้ยง ชายหนุ่มทำหน้าที่เยี่ยมเจียมบอกว่ามีธุระต้องออกต่างจังหวัดด่วน

นับดาว

ขอฝากนกยูงไว้หนึ่งวัน พรุ่งนี้จะกลับมาครับ

ปรากฏว่า ‘พรุ่งนี้’ ของเขาก็กินเวลานานเกือบสามสัปดาห์ ปล่อยให้หล่อนรบรา กับไอ้คนบ้าอยู่คนเดียว นิสัยของมันตรงกันข้ามกับความสวยงามภายนอกหน้ามือ เป็นหลังมือ ทั้งซื่อจืด อารมณ์ร้าย ชอบอาละวาด และช่างจดช่างจำชนิดที่เรียก ได้ว่าถึงขั้นอาฆาตมาดร้ายเลยทีเดียว ครั้งหนึ่ง...หล่อนเผลอตีมันด้วยความโมโห แค่นี้เดียว แต่มันนึกหล่อนคืนเป็นสิบที หล่อนยังจำความรันทดที่ต้องใช้กระสอบคลุมตัวอย่างแน่นหนาเพื่อป้องกันปากคมๆ ของมันก่อนเดินออกจากบ้านได้เป็นอย่างดี

“อ้อ! ผมจำได้รางๆ อยู่เหมือนกัน” พยักหน้าหงิกหงักเหมือนเพิ่งนึกได้ ทั้งที่ความจริงเขาไม่เคยลืมสัตว์ที่นำมาฝากแม่สาวข้างบ้านสักตัว “เอาละ ถ้าคุณ เข้าใจทุกอย่างดีแล้ว ผมก็ขอตัว...”

“เดี๋ยว!”

เจ้าของบ้านขัดเสียงเย็น วางตะกร้าลูกนกลงบนพื้น ยกมือกอดอกด้วย มาดนางพญา

“ฉันเข้าใจทั้งหมดที่คุณพูด แต่...ฉันไม่ได้บอกสักคำว่าจะเลี้ยง!”

“เฮ้!!!”

“ฉันไม่เลี้ยงนกผี!”

ตาหมีโหดยกมือขี้หัวตัวเองด้วยความขจัดใจ ลูกแก้วคลุกกักเพชรใน คราวแรกกลายเป็นลูกแก้วเพลิงในบัดดล

“ผมบอกคุณแล้วไงว่ามันคือนกเค้าจุด สบอดเต็ดโอเวเล็ดนะ รู้จักไหม”

“ไม่ว่าคุณจะเรียกมันว่าอะไรก็ตาม สำหรับฉันมันคือ...นกฮูก นกหากิน กลางคืน นกที่อาศัยอยู่ตามปล่องเมรุ นกที่คนโบราณถือว่าอย่าเลี้ยงไว้ในบ้าน”

“คนโบราณ...” คู่สนทนาของหล่อนเน้นคำเสียงเยาะ “ช่วยเปิดหู เปิดตา เปิดใจหน่อยได้ไหมคุณ น น เรากำลังจะอพยพไปอยู่ดาวอังคารกันภายในปีสองปี แล้วนะครับ”

เซอะ! เพิ่งออกจากปามาไม่กี่วัน ทำมาเป็นหัวสมัย!

“ถ้าคุณยังคงทำท่าแอบเบ๊ว อินโนเซนต์ นีออนเซนต์ ทำเป็นไม่รู้เรื่อง ผม

จะแจ่มเหตุผลที่คุณต้องรับผิดชอบให้ฟังเป็นข้อๆ หนึ่ง...แมวมุขทำลูกนกบาดเจ็บ
ซ้ำซ้อน สอง...คุณเองก็ทำกึ่งกลางคืนเช่นกัน”

“เอ๊ะ!”

คนร้ายเพลिनยกมือทราเป็นเชิงประนีประนอม “ผมหมายถึง คุณทำงาน
ช่วงดึกจนถึงเช้า...”

“รู้ก็ดีแล้ว คราวหน้าอย่าได้บังอาจดกริ่งบ้านฉันในเวลาเจ็ดโมงเช้าเชียว!”

แทนที่จะสำนึก อีกฝ่ายกลับวาดมือโค้งตัวต่ำจรดเอวอย่างนอบน้อมราวกับ
แก๊ง

“ขอโทษครับ เผอิญวันนี้ผมมีธุระด่วน”

คนฟังทำหน้าที่ประหนึ่งว่า หน้าตามหาโจรเยี่ยงนี้หรือ...จะมีธุระอันใดกับใคร
เขา ทำเอา ‘มหาโจร’ ต้องนับร้อยถึงหนึ่งถอยหลังเป็นภาษาอาหรับอย่างอดทนอดกลั้น
เอ่ยเหตุผลข้อต่อไปว่า

“ส่วนข้อสาม...เหตุผลสำคัญที่สุดที่คุณควรเลี้ยงเจ้านกน้อยตัวนี้ก็คือ...”
รอยยิ้มละไมอย่างเสแสร้งผุดพรายบนมุมปากเขี้ยวซ้ำอมนมวง “ผมคิดว่า...คุณ
กับมันหน้าตาเหมือนกัน”

และก่อนที่อีกฝ่ายจะคว้าตะกร้าเจ้าลูกนกให้บาดเจ็บซ้ำซ้อนเป็นครั้งที่สาม
เขาก็รีบชี้แจง แน่نون...ยกเฉพาะข้อดีเท่านั้น

“ดูสิ...หน้ารูปหัวใจ คิ้วโก่ง ตาคม ปากคม...”

สาบานเถอะว่าคำสุดท้ายคือข้อดี!

คนบ้ายอมว่าแต่พินิจเจ้าลูกนกเค้าจุดสีเทาตัวกลมป้อม จึงไม่เห็นแววไหว
ระริกในดวงตาคู่สนทนา อมารสีเอียงซ้ายเอียงขวามองใบหน้ารูปหัวใจที่โผล่พ้น
ผ้าห่มออกมาจากตะกร้า สงสัยมันคงเป็นหัวใจทางกายวิภาคระมั่ง ถึงได้รู้ซึ่ง
ส่วนเว้าส่วนโค้ง แต่มีลักษณะราวกับกำปั้นคนก็มีปาน หล่อนเลื่อนสายตาลงไป
อีกนิดตามโค้งคิ้วเรียวลีขาวเหมือนตาแป๊ะแก๊ๆ ดวงตานั่นเล่าทั้งดูทั้งคม ทั้งยัง
ทำตากกลมเหมือนตื่นตกใจอยู่ตลอดเวลา หล่อนควรดีใจหรือเสียใจที่หน้าตาเหมือน
เจ้านกตระกูลเค้าตัวนี้...

ไม่ทั้งสองอย่าง หล่อนควรฆ่าเจ้าของคำวิจารณ์ทิ้ง เป็นคำตอบสุดท้าย!

นับดาว

นักพยากรณ์สาวกำมือแน่น หันขวับกลับมาเตรียมระเบิดสงครามน้ำลายเต็มที แต่โน่น...เพื่อนบ้านผู้โชคร้ายเย็นชาฉายาไอ้หมีโหดเคลื่อนตัวจากไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเสียงหัวเราะรีนเริงเคล้าสายลม หญิงสาวยื่นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความคับแค้น แต่ทำอะไรไม่ได้มากกว่าพิมพ์สาปส่งคนปากดี!

อमारสีปราชตามองตะกร้าเจ้าปัญหาบนพื้น แล้วตัดสินใจหันหลังกลับเอาตื้อๆ ทว่า...ออกเดินไปได้เพียงสองก้าว หล่อนก็จำต้องหันกลับมาคว้ามันขึ้นมาถือเอาไว้อย่างไม่อาจตัดใจทิ้งได้

คนที่ทิ้งภาระไว้ยังไม่ได้ไปไหนไกล แต่ยืนอมยิ้มแอบมองอยู่หลังพุ่มไม้ที่เป็นแนวรั้วกั้นระหว่างบ้านเล็กและบ้านใหญ่ แม่หญิงสาวจะทำท่ากระพืดกระพืดจนลูกนกในตะกร้าหัวสั้นหัวคลอน แต่อย่างน้อย...เขาก็ดูคนไม่ผิด แม่สาวข้างบ้านไม่ได้ใจร้ายใจดำแต่กำเนิด หลังจากที่เขาเคยนำบรรดาเหล่าสัตว์หลากหลายชนิดมาฝากเลี้ยง เจ้าหล่อนก็ทำได้เป็นอย่างดี เพียงแค่...หยาบกระด้างเล็กน้อยถึงปานกลาง ชนิดพอใช้กระดาดทรายเบอร์สิบซัดเกล้าได้

“เฮ้!”

“ตาเถร!”

“ตกใจได้ตึกตาทองมาก ๆ เป็นญาติกับกระต่ายหรือไงคุณ เสียงดังนิดเสียงดังหน่อยก็ทำเป็นกรีดกร๊าดตาถลน...” ไม่รอให้อีกฝ่ายได้รีนแตก เขารีบบอกต่อทันควันว่า “ผมแค่จะบอกว่า กูหลาบในตะกร้าไม่ใช่อาหารนกะ ผมเก็บมาให้เป็นอาหาร...” ...ใจ... “...คนเลี้ยง”

อमारสีก้มลงมอง เพิ่งสังเกตเห็นช่อดอกกุหลาบหนูเล็กๆ สอดไว้ระหว่างซี่ไม้สาน มือเรียวลั่นระริกขณะหยิบช่อดอกไม้ขึ้นมาพิจูใกล้ๆ ไม่ได้ลั่นเพราะคนให้ แต่เป็นเพราะ...

กุหลาบ!

วันวาเลนไทน์!

วันสุดท้ายในการปรากฏตัวของเนื้อคู่!

“หนึ่งรอบนักซ์ตรผันผ่าน จึงพบพานอีกครั้งครา”